

Grecsó Krisztián

Vera

regény

„A változás, ami életében bekövetkezett, annyi mindentől megfosztotta, mintha bomba pusztított volna az otthonában.”

Szabó Magda: Abigél

„...és most először kezdett derengeni egyszerű gyereklelkében a sejtés arról, hogy tulajdonképpen mi is az élet, amelynek mindnyájan küzdő, hol bánatos, hol vidám szolgálói vagyunk.”

Molnár Ferenc: A Pál utcai fiúk

1.

A szivacsosztűmre Jakub bácsi öntötte rá a vermutot. Nem szándékosan, Vera látta, épp csak odanézett, de elkapta a pillanatot, amikor ez a furcsa nevű ember mondott valamit. Sára néni felnevetett, „Jakub!”, erre a férfi is, de csak azután, hogy Sára néninek tetszett, amit odasúgott neki. Együtt kacagtak, a férfi közben résre húzott szemmel bámulta a nőt, nem is figyelte a poharát, és a karfára terített kabátra lötytyintette az italt.

Akkorra már illetlenül hangos volt Béla bácsi születésnap bulija, borzasztóan füstös lett a lakás. Vera néha befogta a fülét, vagy kérte Sárit, hogy meneküljenek be az ő szobájába, de a barátnője nem akart elbújni vele, és ez dühítő volt, érthetetlen, hiszen rajtuk kívül nem volt gyerek a házibuliban. Hangzavar volt a levegőtlen lakásban, megszorult a nyár végi meleg a függőfolyosón és az udvaron is, Sári szülei túl sok embert hívtak meg, Vera nem értette, miért nem jutott eszükbe, hogy ennyien nem fognak elférni, még leülni sem tudnak. De ez rajta kívül, láthatóan, senkit sem zavart. Mind ittak és kiabáltak, a papa is, levette a nyakkendőjét, kigombolta az ingét, egyre pirosabb lett az arca, cigizett is, amit ott-hon soha, legalábbis Vera még nem látta, hogy ilyesmit csinált volna.

Csak a mama nem lett kiabálós és izzadságszagú. Ő olyan volt, mint mindig, talán egy kicsit csendesebb, eltűntek a huncut, nevetős ránc hullámok a szeme körül, és valahogy öregebbnek nézett ki. Túl komoly volt ez a sötétkék blúz hozzá, máskor, ha ilyen forróság van, mindig kivágott nyakút hord és virágosat. A vörös, gyapjasan göndör hajából feszes kontyot csinált, így látni lehetett, hogy a füle olyan, mint egy manónak, hegyes és elálló. Szomorúság áradt belőle, szája lefittyedt, amikor keserűen a papa felé nézett, Vera egy idő után már nem is kérdezte meg, mikor mennek haza. Tudta a választ.

„Remélem, nemsokára.”

Vera is odanézett a papára, aki átölelte Sári apukáját, és azt énekelte, *felkel majd a nap*. Amikor véget ért a dal, visszatették a tűt a lemezen, és kezdődött megint előlről, a szobában pflujoztak, nevettek az emberek, de aztán, ahogy megszólalt, együtt énekeltek Béla bácsival meg a papával, bár őket nem lehetett elnyomni, mert tele szájjal, öblösen kiabáltak, dülöngéltek egymásba karolva, és közben hadonásztak, mintha magyaráznának, *te csak várj!*

Sára néni néha odanézett, intett, nevetett, aztán sugdolódzott tovább a furcsa nevű férfival.

Jakub bácsi akkor érkezett, amikor ők. A papa ismerte a honvédségből, ezért ő mutatta be Sára néninek és Béla bácsinak. Mulatságos színjáték volt, Verának már régen elmondta a papa, hogyan kell, de még soha senkinek nem kellett bemutatkoznia, ezért most jó lett volna kipróbálni. Ő is szerette volna elmondani a nevét, meg még azt is, hogy alig né-

hány nap, és negyedik osztályos lesz, az pedig a legmagasabb osztály az alsóban, ezt azért tette volna hozzá, mert a felnőttek el szokták felejtetni az ilyesmit, vagy egyszerűen nem is tudják. De ahhoz képest, hogy a papa otthon mit mesélt arról, hogy neki hogyan kell viselkednie az ilyen helyzetben, egyszerűen megfélekedett róla. Ez rosszul esett neki, de hamar túltette magát rajta, azon kezdett gondolkodni, hogyan lehet az, hogy valaki idegen embert hív meg magához vendégségbe. Meg is kérdezte a papától, de ő csak annyit felelt, hogy Jakub bácsi az új koncertmester, ezt is csak úgy kutya-futtában vetette oda.

A papának nem volt se ideje, se türelme beszélgetni vele, Vera még nem látta ilyennek, mintha valahová azután is sietett volna, hogy megérkeztek, forgatta a fejét, a haját simogatta, pedig hátra volt fésülve, egészen lenyalva, feketén csillogott az olajtól, pedig máskor mindig összevissza áll, bohócosan kócos, hullámos, és a szemébe lóg. Olyan volt, mintha összement volna, még így is magas volt, de most nem tűnt hosszúnak a lába, se lapátnak a keze, mint máskor. Rágta a körmét, pedig nem szokta, azt még a mamának is tilos, és forgolódott, akárhová lépett a mama, egyszerre megint háttal állt neki. Vera számolta, háromszor esett ki a papa kezéből a ropi, gyorsan itta a borokat egymás után, lehúzta az egész pohárral, és azt figyelte, ki jön. Hangosan köszönt, ha belépett valaki. Vera látta, hogy a mama dühös, és mégis csak halkán, kedvesen súgja neki:

„Lassabban, Gábor, baj lesz!”

Vera megkérdezte, mit csinál egy koncertmester, izgalmasnak találta a szót, az utazós, sátras cirku-szok jutottak róla eszébe, a koncertmester azokkal vándorol, de a mama szerint Jakub bácsi hegedül és kész, egy fontos hegedűs a zenekarban, ezért nevezik koncertmesternek. Vera csalódott volt, már többször is végig kellett ülnie hangversenyeket, egy regiment hegedűs van olyankor a színpadon, és reménytelenül hosszan húzzák, de hogy az egyik fontosabb lenne, mint a másik, azt nem vette észre. Az viszont tetszett neki, hogy Jakub bácsinak éppen olyan lán-golóan vörös haja van, mint a mamának, és még göndör is, akár hasonlíthatna is a mamára, bár neki olyan a haja, mint egy bukósisak, mintha egy mókás, piros búra lenne a feje körül.

Jakub bácsinak azért van ilyen szokatlan neve, mintha félre lenne mondva, mert lengyel.

Magvető Könyvkiadó és Kereskedelmi Kft.

www.magveto.hu

www.facebook.com/magveto

magveto.kiado@lira.hu

Felelős kiadó Dávid Anna

Felelős szerkesztő Turi Tímea

Korrektor Schmal Alexandra

Műszaki vezető Takács Klári

A borítót Baranyai András,
a könyvet Pintér József tervezte

Kiadványszám 9000

Warnock betűtípusból szedve

ISBN 978-963-14-3829-1